

Sygn. akt IV U 876/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 grudnia 2017 roku

Sąd Okręgowy w Częstochowie IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Marzena Górczyńska-Bebłot

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Oliwia Rajewska

po rozpoznaniu w dniu 19 grudnia 2017 roku w Częstochowie

sprawy W. C.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w C.

o prawo do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy

na skutek odwołania W. C.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w C.

z dnia 5 maja 2017 roku Nr (...)

oddala odwołanie

Sygn. akt IV U 876/17

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 5 maja 2017 roku nr (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w C. odmówił przyznania W. C. prawa do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy.

W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, że orzeczeniem komisji lekarskiej ZUS z dnia 26 kwietnia 2017 roku ubezpieczony nie został uznany za całkowicie niezdolnego do pracy, wobec czego należało orzec jak w sentencji.

Odwołanie od powyższej decyzji wniósł W. C., domagając się jej zmiany i przyznania mu prawa do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy, albowiem stan zdrowia uniemożliwia mu wykonywanie jakiejkolwiek pracy.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, powołując się na argumentację zawartą w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji.

Sąd Okręgowy ustalił, co następuje:

W. C. urodził się w dniu (...), posiada kwalifikacje pracownika fizycznego i w latach 1974-2014 pracował jako monter wyrobów-pakowacz. Od dnia 3 marca 2014 roku ubezpieczony jest uprawniony do pobierania renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy, przy czym świadczenie to decyzją

z dnia 30 marca 2016 roku zostało mu przyznane do dnia 31 marca 2019 roku.

W dniu 13 marca 2017 roku złożył wniosek o ponowne ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

Rozpoznając powyższy wniosek organ rentowy skierował odwołującego na badanie przez lekarza orzecznika ZUS, który orzeczeniem z dnia 10 kwietnia 2017 roku stwierdził, że wnioskodawca jest częściowo niezdolny do pracy do dnia 31 maja 2020 roku i nie jest całkowicie niezdolny do pracy. Sprzeciw od powyższego orzeczenia wniósł ubezpieczony, jednak orzeczeniem z dnia 26 kwietnia 2017 roku komisja lekarska przy Oddziale ZUS w C. podtrzymała stanowisko lekarza orzecznika.

W oparciu o powyższe orzeczenie organ rentowy dwoma decyzjami z dnia 5 maja 2017 roku nr (...) ponownie ustalił W. C. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy na okres od 1 maja 2017 roku do 30 kwietnia 2020 roku oraz odmówił przyznania mu prawa do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy.

(v. akta rentowe)

U ubezpieczonego rozpoznaje się deformację i dysfunkcję kończyny górnej lewej po przebytych złamaniu zmiażdżeniowym, stan po wielokrotnym leczeniu operacyjnym przedramienia lewego, cechy niedorozwoju kończyny po przebytych urazie zmiażdżeniowym jako wynik uszkodzenia chrząstki zrostowej oraz przewlekłego procesu zapalnego kości z założeniami zrostu, stan po operacji dysku L4-L5, niewydolność kręgowo-podstawną, małą niedomykalność zastawki pnia płucnego oraz prolaps przedniego płątka zastawki mitralnej nieistotny hemodynamicznie, które to schorzenia nie czynią go jednak całkowicie niezdolnym do pracy, a w zakresie schorzeń kardiologicznych również częściowo niezdolnym do pracy.

(v. opinie biegłych sądowych z zakresu chirurgii urazowej i ortopedii J. M. k. 17-20, neurologii M. R. k. 34-36 i kardiologii dr n. med. M. W. k. 53-55)

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 57 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U. z 2017 roku poz. 1383 ze zm.) renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki:

- 1) jest niezdolny do pracy;
- 2) ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy;
- 3) niezdolność do pracy powstała w okresach, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1 i 2, pkt 3 lit. b, pkt 4, 6, 7 i 9, ust. 2 pkt 1, 3-8 i 9 lit. a, pkt 10 lit. a, pkt 11-12, 13 lit. a, pkt 14 lit. a i pkt 15-17 oraz art. 7 pkt 1-4, 5 lit. a, pkt 6 i 12, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

W myśl art. 12 ust. 1 w/w ustawy, niezdolną do pracy w rozumieniu ustawy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy (art. 12 ust. 2), a częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji (art. 12 ust. 3).

W rozpoznawanej sprawie niesporne jest, że W. C., posiadający kwalifikacje pracownika fizycznego i w latach 1974-2014 pracujący jako monter wyrobów-pakowacz, spełnia warunki nabycia prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy określone w przepisach art. 57 ust. 1 pkt 2 i 3 ustawy emerytalnej i do dnia 30 kwietnia 2020 roku jest uprawniony do pobierania renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy, zaś spór dotyczy jedynie tego, czy jest on obecnie całkowicie niezdolny do pracy.

Oceniając stan zdrowia odwołującego Sąd Okręgowy oparł się na opiniach biegłych sądowych z zakresu chirurgii urazowej i ortopedii J. M., neurologii M. R. oraz kardiologii dr n. med. M. W., zgodnie z którymi obecny stan zdrowia badanego nie czyni go całkowicie niezdolnym do pracy. Choć faktycznie stan ortopedyczny lewej ręki ubezpieczonego potwierdza jej praktyczną bezużyteczność, to jednak samo w sobie nie jest to równoznaczne z całkowitą niezdolnością do pracy. Nadto pomimo występujących u odwołującego od wielu lat dolegliwości bólowych kręgosłupa w odcinku lędźwiowo-krzyżowym

z promieniowaniem do lewej kończyny dolnej oraz stwierdzonego w badaniu neurologicznym miejscowego zespołu w postaci ograniczenia ruchomości w odcinku lędźwiowo-krzyżowym i wzmożenia napięcia mięśni przykręgosłupowych w tym odcinku, objawy korzeniowe są ujemne i brak jest objawów ubytkowych, zaś zgłaszane zawroty głowy nie znajdują potwierdzenia w badaniu przedmiotowym.

W zakresie centralnego układu nerwowego ubezpieczonego brak jest odchyień od normy, a dodatkowe badanie USG tętnic domózgowych nie wykazało istotnych zmian. Równocześnie układ krążenia odwołującego jest wydolny, patologie zastawek nie mają znaczenia hemodynamicznego, a stosowana farmakoterapia odniosła pozytywny skutek.

Powyższe opinie Sąd uznał za miarodajne, albowiem zostały one wydane przez biegłych sądowych specjalizacji właściwych dla schorzeń, na które cierpi ubezpieczony, legitymujących się wieloletnim doświadczeniem zawodowym i orzecznictwem. Wydanie opinii każdorazowo poprzedzone zostało bezpośrednimi badaniami ubezpieczonego oraz szczegółową analizą dokumentacji medycznej

z przebiegu jego dotychczasowego leczenia. Opinie te uwzględniają także wiek odwołującego, jego wykształcenie i poziom posiadanych kwalifikacji zawodowych oraz przebieg dotychczasowego zatrudnienia.

Co przy tym istotne, biegli nie negowali, że ubezpieczony faktycznie cierpi na określone schorzenia, a jedynie wskazali, że obecne nasilenie tych schorzeń nie czyni go całkowicie niezdolnym do pracy, a w zakresie schorzeń kardiologicznych również częściowo niezdolnym do pracy. Oczywiście bowiem jest, że do uznania niezdolności do pracy nie jest wystarczające stwierdzenie u badanego określonego schorzenia lub schorzeń (naruszenia sprawności organizmu) – o niezdolności tej decyduje dopiero takie ich nasilenie, które powoduje całkowitą lub częściową utratę zdolności do wykonywania pracy.

Ubezpieczony w istocie nie wnosił merytorycznych zastrzeżeń do opinii biegłych (nie kwestionował rozpoznania i oceny dokonanej przez poszczególnych biegłych),

a jedynie podnosił, że dla prawidłowej oceny jego stanu zdrowia należy dokonać łącznej analizy wszystkich sporządzonych w sprawie opinii, w związku z czym wniósł o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego sądowego z zakresu medycyny pracy na okoliczność, czy jego stan zdrowia umożliwia mu wykonywanie pracy na stanowisku monter-pakowacza.

W ocenie Sądu Okręgowego powyższy wniosek nie zasługiwał na uwzględnienie.

W niniejszej sprawie niesporne jest, że W. C. z przyczyn ortopedyczno-urazowych i neurologicznych jest niezdolny do pracy na stanowisku monter-pakowacza, a więc pracy zgodnej z poziomem jego kwalifikacji i ostatnio wykonywanej. Powyższa okoliczność jest niekwestionowana przez organ rentowy, który zresztą decyzją z dnia 5 maja 2017 roku nr (...) ponownie ustalił W. C. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy na okres od 1 maja 2017 roku do 30 kwietnia 2020 roku. W konsekwencji wnioskowany przez ubezpieczonego dowód nie ma żadnego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, wobec czego jego wniosek w tym zakresie należało oddalić na mocy art. 227 k.p.c. a contrario.

W niniejszej sprawie spór dotyczy wyłącznie kwestii, czy odwołujący z uwagi na stan zdrowia jest całkowicie niezdolny do pracy, a więc niezdolny do wykonywania jakiejkolwiek pracy dostępnej na ogólnym rynku pracy, niezależnie od tego, czy do pracy takiej posiada kwalifikacje i kiedykolwiek ją wykonywał. Takiego stopnia nasilenia występujących u W. C. schorzeń nie stwierdził żaden

z biegłych sądowych, zaś ich opinii w tym zakresie ubezpieczony nie był w stanie skutecznie podważyć. W szczególności nie zasługują w tym zakresie na uwzględnienie gołosłowne twierdzenia W. C., że zanik kostny

w obrębie kręgosłupa szyjnego uniemożliwia mu długotrwałe przebywanie w pozycji siedzącej i nie może on swobodnie poruszać szyją oraz kończynami górnymi, co uniemożliwiłoby mu wykonywanie pracy biurowej. Powyższe stoi w sprzeczności

z opiniami biegłych sądowych z zakresu chirurgii urazowej i ortopedii oraz neurologii, którzy potwierdzili jedynie dysfunkcję (praktyczną bezużyteczność) lewej kończyny górnej odwołującego oraz nie wskazali, aby schorzenia kręgosłupa uniemożliwiały mu długotrwałe przebywanie w pozycji siedzącej. W przypadku zaś sprzeczności stanowisk biegłych sądowych – specjalistów z zakresu medycyny, z głośnym

i niepopartym jakimikolwiek dowodami stanowiskiem odwołującego, który nie posiada wykształcenia i wiedzy medycznej, a dodatkowo w sposób oczywisty jest zainteresowany uzyskaniem określonego rozstrzygnięcia niniejszej sprawy, za miarodajne należy uznać stanowisko biegłych sądowych.

Wobec powyższego Sąd Okręgowy, na mocy art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oraz przepisów powołanych w treści uzasadnienia, oddalił odwołanie W. C. jako bezzasadne.